

„Mandy!“ ozvala se Jean z domu. „Nevadilo by ti, kdybys tak hodinu brala telefony? Na klinice se dneska zdržíme a já jsem slíbila, že zaskočím do vesnice na kávu za Lydií Fawcetovou. Zkoušela jsem se jí dovolat na farmu, abych to zrušila, jenže ona už vyrazila.“

Mandy ochotně souhlasila. Převzala do svých rukou recepci. Posílala poslední pacienty do ordinace a brala telefony, občas se zaskočila podívat ven na Rudolfa. Zdál se jí stále stejný. Jako kdyby mu nebylo ani lépe, ale ani hůř.

„Welford 703267, Archa zvířat!“ představila se do telefonu. Skoro už byl čas na oběd. Tatínek vyrazil ven k naléhavému případu na mléčnou farmu Sama Westerna. A maminka měla plno práce s pacienty, kteří se v Arše léčili.

„Haló?“ ozval se váhavý ženský hlas. „Možná to není dobrý nápad, ale napadlo mě, jestli byste mi nemohli poradit.“

„Paní Hastingsová?“ Mandy poznala hlas. „Je snad něco se Sluníčkem?“ První, co ji napadlo, bylo, že se u koťátka objevila stejná kočičí chřipka jako u Walterova kocoura Toma.

„Aha... to je Mandy? Vlastně ano. Ale je v pořádku, není nemocné. Nic takového.“

Mandy se ulevilo, ale byla zmatená.

„Je to taková hloupost...“

„Mám sehnat maminku?“

„Ne. Opravdu ji nechci otravovat. Možná bys mi mohla pomoci ty. Víš, Sluníčko bylo dneska dopoledne strašně neposlušné. Pořád zlobilo a hrálo si na schovávanou. A Alex ho ztratila. Hledali jsme ho, jenže jsme ho nikde v domě nenašli. Ale když manžel přišel před chvilkou domů na oběd, uviděl, kde se Sluníčko schovalo.“ Paní Hastingsová se odmlčela, aby se nadechla.

„Kde?“ Mandy si v duchu vybavovala zahradní cestičku, verandu a přízemní domek.

„Na střeše! Šla jsem se podívat ven a opravdu tam je – nezbeda. Sedělo v polovině střechy a odmítalo slézt dolů.“

„Myslíte si, že tam uvízlo?“

„To nevíme. Nevíme. Jeremy říká, že když dokázalo vylézt nahoru, bude umět slézt i dolů. Tvrdí, že bychom měli počkat a že pak uvidíme.“

Mandy věděla, že kočky – dokonce i koťátka ve věku Sluníčka – mají vynikající smysl pro rovnováhu. Na druhé straně ale musela být na střeše strašná zima. „Pokusili jste se ho přilákat dolů?“

„Ano. Zrovna jsem položila na schody před domem misku s mlékem. Volali jsme na ně, ale ani si nás ne všimlo. Co myslíš, že bychom měli udělat?“

„Zkoušejte to dál,“ radila Mandy. „Zkuste kromě mléka i něco k snědku. A povězte Alex, že kočky zpravidla slezou dolů, až se jim zachce.“

„Tak dobře,“ zdálo se, že se paní Hastingsová uklidnila. „My bychom prostě jenom nechtěli ničím rozrušit Alex. Ale nejspíš budeš mít pravdu. Zkusíme to s tím jídlem. Moc ti děkujeme, Mandy.“

„Nemáte zač. Zavoláte nám, až bude Sluníčko zase dole?“ Mandy věděla, že nebude mít klid, dokud se problém nevyřeší. Položila sluchátko a probrala se Simonem, jestli poradila správně.

„Správně,“ potvrdil. Přišel za Mandy se seznamem, co je třeba udělat. „Mohla bys mi pomoci přiložit nový obvaz na nohu toho kokršpaněla? A pak ještě musíme dát ochranný límec té border kolii.“

„Aby si přestala kousat stehy?“

Farmářský pes měl klikatý šrám na zádech. Límec ve

tvaru kornoutu měl zabránit kolii, aby nemohla otočit hlavu a tahat za stehy.

Simon přikývl a pustil se s Mandy do obvyklé práce. Když bylo odpoledne v půli, vykoukla ze dveří hlava Emily Hopeové, která zaskočila zkontrolovat, jak si vedou. Bylo vidět, že má hodně práce, ale všechno zatím dokonale zvládá. Znovu zazvonil telefon. „Zvedneš to, Mandy?“

Mandy chvatně zamířila do recepce. Možná to bude Lisa Hastingsová s dobrou zprávou o Sluníčku. „Welford 703267.“

„Ahoj, Mandy, to jsem já!“ Jamesův hlas zněl jako z velké dálky. „Poslouchej, to neuhodneš, co se nám stalo.“

„Ahoj, Jamesi. Zabloudili jste snad?“

„Ne. Nemocnici jsme našli bez problémů. A Santa Claus měl úspěch, i když já to neviděl. Sestry tvrdily, že bych s tím svým nachlazením mohl někoho nakazit. Ale všechny děti dostaly dárky. Skokan došel až na oddělení. Děti byly nadšené.“

„Fakt?“ Mandy se natáhla, aby se zběžně podívala ven na Rudolfa.

„Jenže jsme tady uvízli ve sněhu.“

„Cože?“ Mandy klesla čelist.

„Uvázli jsme v Leedsu. Šíleně sněží, silnice jsou zablokované a nemůžeme projet!“

„Ale ne!“ Pokud se nevrátí do zítřka, bude to nepředstavitelný průšvih. „Jak dlouho bude cesta neprůjezdná?“

„To nikdo neví. Vyjely už sněhové pluhy a sypače se solí, jenže bys to musela vidět, Mandy! Lidi tvrdí, že to může trvat celý den a noc!“

„A kde teď vlastně jste?“

„Jsme pořád ještě v nemocnici. Don tady mohl nechat

Skokana na trávníku, takže ten je spokojený. Don ale odhaduje, že se dneska večer možná do Welfordu vůbec nedostaneme.“

„A jak to bude se zítřkem?“ Štědrý večer... Mimořádná návštěva Santa Clause. Peněžní sbírka pro Alex. A její operace! Mandy cítila, jak se jí zmocňuje malomyslnost.

„Nevíme. Doufáme, že to zvládneme. Můžeš věřit, že se oba modlíme, aby to vyšlo. Don říkal, abych se zeptal, jak se vede Rudolfovi.“

„Je v pořádku. Pořád ale vypadá sklíčeně. Poslouchej, Jamesi...“

„Dělej, Mandy. Už mi docházejí drobné.“

V telefonní lince to zapraskalo.

„Co budeme dělat, když se sem nedostanete?“

Tututu! Linka zabzučela a ohluchla. Když Mandy položila sluchátko, jen to cvaklo. Skoro už podlehla panice. To je ale den! Jedna pohroma za druhou. A teď – pouhých čtyřiaadvacet hodin před nejdůležitější událostí – nemají sáně, zbyl jim jenom jeden nemocný sob a budou se muset obejít i bez Santa Clause!

